

AUTORETRAT

(AMB TELÓ DE FONTS)

De tant en tant, al llarg de la meua vida, m'he vist obligat a fer-me retratar: carnets, passaports, credencials i documents que, a més de la filiació, requereixen la fesomia de la persona interessada (o que interessa a algú altre). És una cosa que ha passat a tothom i no sé l'efecte que produeix, en general, als afectats. A mi, jo, no m'agrado gens. Vull dir que, si hagués pogut triar, el meu retrat que figura en aquest llibre seria del tot diferent. Correspondria a un home ben plantat, amb un rostre d'aquells que agraden a les dones i que provoquen l'enveja dels homes. És una frivolitat —ja ho sé—, però té la seva importància pràctica i si m'equivoco ja m'ho explicarà algú, i a veure si em convenç.

Se m'acut ara que així com el pseudònim ha adquirit licitud en el món de les lletres, hauria estat bé d'admetre la pseudoefigie, i que se'ns hagués reservat el dret de presentar-nos gràficament no tal com som, sinó tal com voldríem ésser. En aquest cas, puc assegurar que jo quedaria raonablement bé i que el contemplador hi sortiria guanyant. En una època que ja ha estat qualificada de «civilització de la imatge», l'impacte visual és decisiu, sembla que ens hàgim fet els comptes que n'hi ha prou amb una mirada per a saber de què va.

Tanmateix, la qüestió de les imatges és molt complexa. A vegades ens volem veure per dins, valent-nos d'una mena de raigs ics que penetren al fons de l'ànima i aleshores ve la feina grossa. Tot és encara més fosc i qualsevol taca, una ombra, una opacitat o una transparència, prenen un significat amenaçador, i el joc d'explorar-se a través d'una pantalla imaginària produeix una sensació d'intranquil·litat. El cas és que les autoradiografies mentals es fan gairebé sempre sense vigilància facultativa i resulten un treball de curandero.

En resum, vull dir que a l'hora d'explicar com sóc també veig més clar com m'agradaria ésser, en virtut de la tendència molt humana d'apreciar més allò que desitgem que no pas allò que tenim. Si de mi depengués, seria un pròdig repartidor d'intel·ligència, de felicitat i de simpatia, perquè em sobraria de tot per a regalar-ne als altres. De debò que seria un tipus formidable i, pensant-hi, veig com quedo de lluny dels models que m'atreuen. Faig curt de veres... Aquesta ha estat una de les feines pesades de la meua vida: la resignació d'arribar a acceptar-me tal com sóc i, al capdavant, mostrar-me molt reconegut als qui, de prop o de lluny (família, amics i coneguts), em toleren amablement. Gràcies a tots i a manar.

Després d'aquesta declaració de principis —o més aviat de finals—, cal ocupar-se del present llibre, que és el que ara compta. Vet aquí uns quants escriptors units sota el signe d'una lletra que, a més, és d'or. Les coses bones escassegen, i quan es presenta una oportunitat com aquesta, l'emoció em reprèn. Almenys, això és el que em passa a mi, que estic molt content d'imaginar-me premsat entre aquestes pàgines, a cobert i en bona companyia.

Pere Caldeu

